

РЕШЕНИЕ

№ 1087

гр. София, 19.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, второ отделение 27 състав,
в публично заседание на 12.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитър Петров

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **5280** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 405 от Кодекс на труда (КТ).

Образувано е по жалба на „Проучване и добив на нефт и газ“ АД срещу предписания обективирани в Протокол за извършена проверка № ПР2308703 от 10.04.2023г. издаден от длъжностни лица в дирекция „Инспекция по труда“ [населено място].

С определение от 01.06.2023г. по адм.дело № 5031/2023г. на АССГ, 77 състав, производството по делото е разделено, като предмет на настоящото дело е жалбата в частта срещу предписание дадено по т.6 от протокола.

Жалбоподателят поддържа, че не е нарушил изискванията на чл.16, ал.1, т.7 от ЗЗБУТ, тъй като работниците Д. Ц. и Д. И., назначени на длъжност „шофьор на товарен автомобил над 12т.“, са били обучени, инструктирани и екипирани за възложената работа за деня – да помогнат в работата на Т. Д.. Поддържа, че те са били с работно облекло и встрани от цистерната. Възразява и, че даденото предписание е неправилно и необосновано тъй като в него, не се съдържат конкретни предписания и препоръки, които работодателят трябва да изпълни за да повиши превенцията от възможно рискове при работа. Възразява, че не е ясно по какъв начин следва да бъде изпълнено даденото предписание – какви нормативни разпоредби следва да бъдат съобразени и какви контролни мерки следва да се вземат. Прави искане за отмяна на акта.

Ответниците контролни органи на инспекцията по труда, издали оспорената ПАМ - Г. И. Д. - главен инспектор, дирекция „Инспекция по труда“ – П. и Д. И. Ц. -

инспектор, дирекция „Инспекция по труда“ – П., не вземат становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура не взема становище.

Съдът като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира следното:

Фактичестката обстановка не е спорно и се установява от приложените по делото писмени доказателства. Т. М. Д. е бил назначен на длъжност шофьор специален автомобил – тампонажник и организатор ТИР в предприятието на жалбоподателя. На 09.03.2023г. около 09,40ч. Т. Д. е извършвал пропарване на автоцистерна за превоз на суров нефт с паро-подгряваща установка, като се е покачил да отвори люка на автоцистерната без да вдигне защитното приспособление (подвижен парапет), монтиран на автоцистерната. В резултат работникът е паднал, а впоследствие - починал. В тази връзка на 09.03. и 10.03.2023г. от инспектори при дирекция „Инспекция по труда“ - П. е извършена проверка по спазване на КТ на обект „база Д. Д., сервиз „ТИР“. По време на проверката са събрани обяснения от други работници на обекта, в това число от Д. Н. И. и Д. И. Ц., и двамата назначени на длъжност: „шофьор на товарен автомобил над 12т.“ От писмените обяснения се установява, че бил установен теч на цистерна на дружеството, поради което е следвало да се извърши „пропарване“. Шофьорът Д. И. закарал цистерната на ТИР площадката за извършване на „пропарване“, с която задача се заел Т. Д.. Д. И. се отдръпнал на безопасно разстояние и видял, как Т. свързал ППУ към цистерната и започнал да подава пара. След това се качил на цистерната, отворил люка, чул се звук от освобождаване на пара и Д. паднал на земята. Д. Ц. помогнал на Т. да свържат ППУ с тръба към цистерната и след това също се отдръпнал. Не знае защо Т. се е качил на цистерната и не е видял какво точно се е случило.

Въз основа на събраните доказателства от длъжностни лица – инспектор и главен инспектор при дирекция „Инспекция по труда“ – П., е съставен протокол № ПР2308703 от 10.04.2023г., в т.б от който е констатирано, че „Проучване и добив на нефт и газ“ АД, в качеството си на работодател, не е изпълнил задълженията си за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд на работещите, като е допуснал на 09.03.2023г. лицата Д. И. Ц. и Д. Н. И. на длъжност „Шофьор на товарен автомобил над 12т.“ до място, където съществува сериозна опасност за здравето и живота им – участие при извършване на пропарване на автоцистерна за превоз на опасни товари с ППУ на работна площадка пред гаражи „ТИР“, без да се е съобразил с техните компетентности описани в длъжностните им характеристики, и без да са подходящо обучени и инструктирани за посочената дейност, което е квалифицирано като нарушение на чл.16, ал.1, т.7 от Закон за здравословни и безопасни условия на труд (ЗЗБУТ). Дадено е оспореното в настоящото производство предписание – „ПДНГ“ АД, в качеството си на работодател, да не допуска до местата, където съществува сериозна или специфична опасност за здравето и живота, лица, които не са подходящо обучени, инструктирани и екипирани, съгласно изискванията на чл.16, ал.1, т.7 от ЗЗБУТ.

Тези обстоятелства не са спорни по делото.

Въз основа на така установената фактичестка обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Оспореното предписание е издадено на основание чл.404, ал.1, т.1 от КТ, която разпоредба гласи, че за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба,

както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда, както и органите по чл. 400 и 401 по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да прилагат изброените принудителни административни мерки, в това число: да дават задължителни предписания на работодателите, предприятията ползватели, органите по назначаването и длъжностните лица за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, включително и на задълженията по социално-битовото обслужване на работниците и служителите и на задълженията за информиране и консултиране с работниците и служителите по този кодекс и по Закона за информиране и консултиране с работниците и служителите в многонационални предприятия, групи предприятия и европейски дружества, както и за отстраняване на недостатъците по осигуряването на здравословни и безопасни условия на труда.

Принудителните административни мерки могат да се обжалват по реда на АПК на основание чл.405 КТ.

Жалбата е редовна и допустима – подадена от лице с правен интерес срещу подлежащ на обжалване акт на основание чл.405 КТ. Разгледана по същество съдът намира следното:

Съгласно правомощията си по чл.146 АПК съдът при преценка законосъобразността на административния акт проверява дали е издаден от компетентен орган (т.1), в съответната форма (т.2), допуснато ли е съществено нарушение на административно-производствени правила при издаването му (т.3), налице ли е противоречие на административния акт с материалноправни разпоредби (т.4) и несъответствие с целта на закона (т.5), като съдът не е ограничен от посочените от оспорващия основания, а проверява всички основания по чл.146 АПК.

Съответствието на оспорения акт с материалния закон се преценява към момента на издаването на административния акт (чл.142, ал.1 АПК).

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган на основание чл. 54, ал.2 от ЗЗБУТ във връзка с чл.404, ал.1, т.1 КТ, при извършена проверка при работодателя за спазване на трудовото законодателство. Оспореното в настоящото производство предписание по т.6 от Протокол за извършена проверка № ПР2308703 от 10.04.2023г. обаче, не отговаря на законоустановените изисквания за форма и мотивираност на административния акт. Принудителната административна мярка по чл.404, ал.1, т.1 КТ, следва да отговаря на изискванията за съдържание по чл.59, ал. АПК, в това число и в акта да са посочени конкретните фактически и правни основания за издаването му (т.4), както и да съдържа ясна разпоредителна част съответстваща на изложените мотиви. В случая е наложена ПАМ – задължително предписание до работодателя за отстраняване нарушения на трудовото законодателство. За да отговаря на формалните изисквания на чл.59, ал.2 АПК, този акт следва да съдържа конкретно описание на обстоятелствата при които е констатирано нарушението, в какво конкретно се изразява нарушението на трудовото законодателство, кои норми са нарушени. Актът следва да съдържа ясна разпоредителна част – ясно и конкретно предписание към работодателя за поведение свързано с преустановяване на нарушението на трудовото законодателство. В случая е посочена нарушената правна норма – разпоредбата на чл.16, ал.1, т.7 от ЗЗБУТ, която задължава работодателя да не допуска до местата, където съществува сериозна или специфична опасност за здравето и живота, лица, които не са подходящо обучени,

инструктирани и екипирани, но органите не са мотивирали от фактическа страна издаването на предписанието по т.б. Не е посочено конкретното място, на което работодателят да не допуска лица, които не са подходящо обучени, инструктирани и екипирани. Не са изложени мотиви, защо органите приемат, че на това място/тези места, съществува сериозна или специфична опасност за здравето и живота на лицата. Никакви мотиви няма за конкретна опасност – дали се касае за сериозна опасност за здравето на лицата или за специфична опасност и в какво се изразява тази специфика. Тъй като е посочено, че се касае за установената дейност извършвана от служителите Д. Н. И. и Д. И. Ц., органите следваше да посочат в акта си, кое е мястото в предприятието на работодателя до което те не следва да бъдат допускани. Тук следва да се отбележи, че от документите по преписката се установява, че проверката от контролните органи е извършена по повод настъпила смърт на работника Т. Д., който извършвал дейност по пропарване на автоцистерна на работна площадка пред гаражи „ТИР“. В същото време, Д. И. дава писмени обяснения, че той в качеството си на шофьор на тежкотоварен автомобил е закарал цистерната до указаното място, след което се е отдалечил при започване на процедурата. Именно работникът изпълняващ длъжността „шофьор“ следва да закара автоцистерната до съответното място за извършване на процедурата, с оглед на което не става ясно дали органите предписват на работодателя да ограничи достъпа на шофьора до тази площадка, в който случай на практика няма кой да закара тежкотоварния автомобил до там. Другият шофьор посочен в протокола – Д. Ц., в писмените си обяснения посочва, че единствено е помогнал в подготвителните дейности, след което при започване на процедурата по пропарване се е бил отдръпнал. Не са изложени мотиви и не става ясно, кое е конкретното нарушение, което органите са възприели – допускането до кое конкретно място в предприятието на жалбоподателя на двамата работници на длъжност „шофьор“ създава опасност за тях; дали нарушението се изразява в това, че те са били на място без да са обучени, или инструктирани, или екипирани, които са различни фактически основания, които само са изброени в акта, без да се изложи конкретика или мотиви. В разпоредителната част от акта отново липсва конкретика – до кое място работодателят, не следва да допуска лица и каква опасност се създава за тях. В разпоредителната част на практика единствено е цитиран текстът на нормата на чл.16, ал.1, т.7 от ЗЗБУТ, което обаче, не е достатъчно да изпълни изискването на чл.59, ал.2 АПК, с оглед липсата на каквато и да е конкретизация от фактическа страна, при което е на практика невъзможно за адресата да изпълни предписанието, тъй като не се знае до кое място не следва да допуска лица.

Горните пороци мотивират извода за незаконосъобразност на обжалвания в настоящото производство акт, който следва да бъде отменен по жалбата на „Проучване и добив на нефт и газ“ АД.

При този изход на спора право на разноси има жалбоподателя на основание чл.143, ал.1 АПК, но такива не следва да се присъждат, тъй като не са претендирани.

Воден от горното, Административен съд София град, 27 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на „Проучване и добив на нефт и газ“ АД с ЕИК[ЕИК], предписание дадено с т.б от Протокол за извършена проверка № ПР2308703 от 10.04.2023г. издаден от длъжностни лица в дирекция „Инспекция по труда“ [населено

място].

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: